

fremt afgørelsen påklages inden syv dage efter, at den er meddelt den pågældende, bl.a. hvis udlændingen er omfattet af EF-reglerne, jf. udlændingelovens § 2.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 3, 3. pkt., har en udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, og som er omfattet af EF-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1 eller 2, ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en afgørelse om udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a eller 25 b er afgjort.

Den foreslåede bestemmelse vedrører EU/EØS-statsborgere, der opholder sig her i landet i en kortere periode som turister, arbejdssøgende eller lignende, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1, og som udvises ved administrativ afgørelse efter udlændingelovens §§ 25 a eller 25 b. Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b vil således i disse tilfælde ikke have opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Tilsvarende gælder for tredjelandsstatsborgere, der opholder sig her i landet i en kortere periode som familiemedlemmer til EU/EØS-statsborgere, der er turister, arbejdssøgende eller lignende, jf. udlændingelovens § 2, stk. 2.

For så vidt angår EU/EØS-statsborgere – og tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til sådanne – der er meddelt opholdsbevis eller opholdstilladelse i medfør af reglerne i EF/EØS-bekendtgørelsen, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4, og § 6, vil klager til Integrationsministeriet over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b også fremover have opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis afgørelsen påklages til Integrationsministeriet inden syv dage efter, at den er meddelt den pågældende. Tilsvarende gælder for statsborgere i et af de andre nordiske lande, som har haft bopæl her i landet, samt udlændinge, der hidtil har haft opholdstilladelse her i landet.

Såfremt der træffes afgørelse om udvisning af en EF/EØS-statsborger, som opfylder betingelserne for opholdsbevis eller opholdstilladelse i medfør af reglerne i EF/EØS-bekendtgørelsen, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4, og § 6, vil der fortsat skulle meddeles opsættende virkning, hvis den pågældende klager over afgørelsen inden for 7 dage.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b vil fortsat ikke have opsættende virkning, når afgørelsen vedrører en statsborger i et af de andre nordiske lande, som ikke har haft bopæl her i landet, eller en udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse her i landet.

Det forudsættes, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med en afgørelse om administrativ udvisning som udgangspunkt fastsætter udrejsefristen til straks, da der i disse tilfælde normalt vil være tale om påtrængende tilfælde, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt.

Til nr. 5

Der er tale om en lovteknisk korrekturrettelse.

Til nr. 6

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28.-29. maj 2001 blev der opnået politisk enighed om forslag til Rådets direktiv om definition af hjælp til ulovlig indrejse og rejse samt ulovligt ophold. Der henvises nærmere herom til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.

Efter direktivforslagets artikel 1, stk. 1, skal medlemsstaterne iværksætte passende sanktioner over for enhver, der forsætligt hjælper en tredjelandsstatsborger med at indrejse til eller rejse gennem en medlemsstats område og derved overtræde den pågældende stats lovgivning vedrørende udlændinges indrejse eller gennemrejse. Medlemsstaterne skal endvidere iværksætte passende sanktioner over for enhver, der med berigelsesforsæt forsætligt hjælper en tredjelandsstatsborger med at opholde sig på en medlemsstats område og derved overtræde den pågældende stats lovgivning vedrørende udlændinges ophold.

Efter direktivforslaget skal medlemsstaterne således fastsætte sanktioner over for forsætlig bistand til ulovlig indrejse i og gennemrejse af den pågældende medlemsstat eller en anden medlemsstat, uanset om bistanden ydes med berigelsesforsæt. Direktivforslaget indebærer endvidere, at medlemsstaterne skal fastsætte sanktioner over for forsætlig bistand til ulovligt ophold i den pågældende medlemsstat eller i en anden medlemsstat, når bistanden ydes med berigelsesforsæt.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 59, stk. 5, 1. pkt., er forsætlig bistand til ulovlig indrejse og ulovligt ophold i Danmark strafbar, uanset at der ikke måtte foreligge berigelsesforsæt. Efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 59, stk. 5, 2. og 3. pkt., er bistand til ulovlig indrejse i et andet land fra eller gennem Danmark derimod alene strafbar, når bistanden er sket for vindings skyld. Strafferammen er i alle tilfælde bøde eller fængsel indtil 2 år.

Det foreslås, at § 59, stk. 5, affattes i overensstemmelse med direktivforslagets bestemmelser, idet det dog fastholdes, at bistand til ulovligt ophold i Danmark er strafbar, uanset om bistanden er ydet med be-